

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΛΥΓΙΣ.

(Συνέχεια και τέλος. "Ιδε φυλλ. ΜΓ".)

Γ'.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης δὲ Ἀλέξανδρος ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταῦτην·

«Φίλτατε Ἀλέξανδρε! Ο πατέρ μου μὲν διέταξε νὰ σὲ διτκοινώθω τι λίαν δυτάρεστον, καὶ βεβαίω θυτὶ ἔτι ἀκτελῶ τὴν διαταγὴν του μὲν ἀπερίγραπτον λύπην. Ἄν καὶ ἔξακολουθῶν νὰ σὲ ἀγαπᾷ ὅπως καὶ μέχρι τοῦτο, καὶ τὴν αὐτὴν ἔχων διαθεσιν του νὰ σὲ συντρέξῃ δεκτὸν τρόπου, ἀναγκάζεται δι μως νὰ σὲ παρακαλέσῃ δι' ἐμοῦ νὰ μὴ ἐλθῆς πλέον εἰς τὴν οἰκίαν του. Δέν θελει; κατορθώστει νὰ φαντα-

χέστους πληροφορίας περιελθούσας ἰσχάτως εἰς γνῶσιν του. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἔγω τὴν πεποίθητιν διε κάμμικ περίστασις δὲν θέλει μεταβάλει τὴν πρὸς σέ μου ἀδελφικὴν φιλίαν. Ἐξ ἐναντίας θέλω εἰσθαι πάντοτε,

προθυμότατος ευμαθητής σου
Ἐδουάρδος Στάινσδορφ.»

Η ἀπροσδόκητος καὶ ἀνχειτισλόγυητος αὐτὴ ἀποπομπὴ, κατακεραυνοβόλησε τὸν ταλαιπωρὸν Ἀλέξανδρον. Ἐμεινεν ώς ἐμβρέσνητος ὅταν, ἐνῷ διεθρυπτόμενος, ώς ἴδομεν, ἀπὸ ἐλπίδας γλυκείας, ἐπεπτετο πῶς νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ δύνειρά του, ἐξυπνίσθη ἀπὸ τὸν χρότον τοιούτου κεραυνοῦ. Τί ἄρα ἐμαθεῖ δι βαρόνος; Μή ἐμάντευτε τοὺς σκοποὺς, τὸν πρὸς τὴν Σοφίαν ἐρωτά τους; Ἀλλὰ τὴν παρελθούσαν ἑτέραν, καὶ κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τῆς ἀναγκωρήσεώς του, διετέρει ὅλην τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγαθότητά του. Οὗτης μὲ πότην θλίψιν τῆς ψυχῆς του ἀπεφάσισε νὸ Γεί λοιπὸν συνέδη ἔκτοτε; Μή τὸν ἐσυκοφάντησέ τις λέβη τὸ μέτρον τοῦτο ἀλλ' ἐδιάτη ἀπὸ τιγκα; δυτικὸς ἦ αὐτεραστής του; Παραφρογῶν σχεδὸν κατε-

γίνετο νὰ λύσῃ τὸ αἰνιγμα, δτ' ἔλαβε καὶ τὸ δεύτερον τοῦτο ἐπιστόλιον.

«Ἀλέξανδρε! Σὲ γράφω μὲ χεῖρα τρέμουσαν, διὰ νὰ σὲ ἀποχαιρετίσω διὰ παντός. Ος καπνὸς διεσκεδάσθησαν αἱ ἑλπίδες μας . . . Ἐπειθύμουν νὰ μὴν ἥκουσα δὲ τι μὲ εἶπες χθές . . .» Ήσο εὐτυχέστερός μου, Ἀλίξανδρε, καὶ προσπάθησον νὰ λησμονήσῃς . . .

» 'Ο πρίγκηψ ἤλθε σήμερον τὸ πρωΐ, καὶ συνωμήλησεν ἐν ἔκτάσει μὲ τὸν πατέρα μου. Ἐπεικέφθη ὃ μετὰ ταῦτα κ' ἐμέ. Μετ' ὅλιγον ἤλθε καὶ δὲ πατήρ μου μὲ τὸν ἀδελφόν μου. Δέν ἐνθυμεῖμαι πῶς ἀνεφέρθη τὸ διοικά σου ἄμ' ἀκούσας αὐτὸς συνέστειλεν ἀμέσως τὰς δρῦς, καὶ μὲ τὴν ουνιθισμένην αὐστηρότητά του μὲ εἶπε «Σορία! αἱ πληροφορίαι τὰς διοίκας ἔλαβα περὶ τοῦ πρίγκηπος Ἀνδραμίδου, δὲν ἐπιτρέπουν νὰ ἔχωμεν πλέον σχέσεις μὲ αὐτόν. Ὅπου λοιπὸν καὶ ἀν τὸν ἀπαντήσῃς πρέπει νὰ τὸν ἀποφύγῃς . . . καὶ νὰ λησμονήσῃς μάλιστα δτι τὸν ἐγνώρισες. » Δέν σὲ γράφω πλειότερα, Ἀλέξανδρε! Ισως μάλιστα σφάλλω γράφουσα καὶ ταῦτα. Ἄλλα δὲν αἰσθάνομαι ἀσκετήν γενναιότητα ν' ἀποχωρισθῶ ἀπὸ σύντροφον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, χωρὶς καν ν' ἀποτελενω πρὸς αὐτὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Η πρὸς σέ μου ὑπάληψίς δὲν θέλει ποτὲ ἔλαττωθῆ, ἀφοῦ μάλιστα ἐκήρυξεν δὲ πατήρ μου δτι, εἰ καὶ ἀναγκαζόμενος νὰ σὲ ἀποβάλῃ, δὲν παύει τοῦ νὰ σὲ τιμᾷ. Ἐγὼ λοιπὸν, φαίνεται, δτι εἴμαι ἡ αἵτια τῆς ἕξορίας σου τὸ ἔγκλημά σου εἰναι διότι μὲ . . .

» 'Ἔγιανε καὶ πάλιν! Τρέμει ἡ χείρ μου γράσσουσα τὴν τρομερὰν ταύτην λέξιν. Ἔγιανε! Εἴθε γὰρ εὔρης, λησμονῶν με, τὴν εὐτυχίαν τῆς ὁποίας σὺ μὲν εἶσαι ἀξιος, ἐγὼ δὲ ἐστερήθην διὰ παντός. *

Η ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης διευχρίνησεν δικωστῦν τὰς συγκεχυμένας ιδέας του. Ἀναπολήσας τὴν συνάντησίν του μὲ τὸ πρίγκηπα Φιλόδωρον, τὰ ἔταστικὰ καὶ δύσπιστα βλέμματα, τὴν ἀλαζόνα σιωπὴν, καὶ τὴν κατεπευθυνέντην ἀναχώρησίν του, ἐπεισθη δτι, μαντεύσας τὸν πρὸς τὴν νέαν ἔρωτά του, ἐρήθαδιούργησε ν' ἀποβληθῆ τῆς οἰκίας τοῦ βαρόνου.

— Οχι! ὅχι! ἀνέκραξεν ὡς φρεγόληπτος. «Οχι! κύριε Φιλόδωρε! Δέν δὲ φήσω νὰ τελεσφορήσου, αἱ φρεσιουργίαις σου, αἱ ἀγενεῖς σου συκοφαντίαις! Θὰ σ' ἔκδικηθῶ!

Καὶ περιεπλανᾶτο ὠρυόμενος ὡς λέων ἐντὸς τοῦ μικροῦ δωματίου του. Τέλος ἔξελθὼν ὡς παράφορος, ἐπορεύθη μηγανικῶς πως τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσσαν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ βαρόνου. Ἐγτός τινος πλαγίας καὶ σκολιάς στενωποῦ, ἐξ ἔκεινων αὐτινες διατέμνουσι κατὰ μυριάδας τὴν έκσιλίδα τῶν πόλεων, εἰδὲ τρεῖς κυρίους ἵειμένους καὶ συνομιλοῦντας μετὰ πολλῆς οἰκειότητος.

— Θὰ διπάγετε καὶ σήμερον εἰς ταῦς Βεζύρου, πρίγκηψ Φιλόδωρε; ήρώτησέ τις ἐξ αὐτῶν. Ἐλπίζετε τέλος πάντων νὰ διορισθῆτε Μέγας Διερμηνεύς;

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀπορῶ κ' ἐγὼ δὲν ιδιος. Προχθές ο Βουλουδού-πασσας μὲ εἶπες γαμογελῶν δτι, διὰ νὰ γίνω διερμηνεύς, πρέπει νὰ εἴμαι καὶ ὑπαγόρευμένος. Ἀλλ' ἐπέρασαν ὁ καιρός μου . . .

— «Ω! μάλιστα! ἀνέκραξεν δὲ τῶν δύο ἀλλων νομίζεις δτι δὲν ἥξεύρομεν δτι ἐτοιμάζεσαι νὰ στεφανωθῆς τὴν χόρην τοῦ βαρόνου Σταϊνσδορφ.

— Ο πρίγκηψ, συνοφρυνθεὶς ἀμέτως, ἀπεκρίθη μὲ πικρίαν.

— Λοιπὸν γνωρίζεις καλήτερά μου τὰς ὑποθέσεις μου; Καὶ δμως τὲ βεβαιῶ δτι εἰσαι ἀπατημένος.

— Μάλιστα! ὁ γέρων βαρόνος τὸ διαλαλεῖ ἀκατάπαυστα. «Ηένερεις δτι εἰς τὴν εὐτυχίαν, διότι ή νέα εἶναι καὶ ώραια, καὶ ἔγει καὶ προῖκα ώραιοτέραν;

— Προτίκα; «Ε! Δέν ἀρνοῦμαι δτι ἔρχεται εἰς καλὴν ὥραν. Αἱ τελευταῖαι ἐσωτερικαὶ ἀκαταστασίαι, καὶ οἱ πόλεμοι μὲ τὴν Ρωσίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν, μὲ κατέστρεψαν· ἐδημεύθησαν δὲν μετὰ τὰ πράγματα, καὶ σήμερον εἴμαι διοικητής τῶν γέροντας βαρόνον, διότι δὲν θέλω ν' ἀπατήσω ἀνθρώπον εὐγενῆ ως αὐτόν.

— Καὶ δμως ἐπιμένει καὶ σὲ θέλει γαμήρων! Τῇ ἀληθείᾳ, σπάνιος πενθερός! Διὰ τί λοιπὸν διστάζεις;

— Μετὰ δὲ μικρὸν σιωπὴν δὲ πρίγκηψ ἀπεκρίθη.

— «Υποψίας, παράδοξοί τινες περιστάσεις . . . Φοβοῦμαι μὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ ή νέα . . .

— Δι' αὐτὸν μόνον;

— «Εγω καὶ ξάλλους λόγους . . . Θὰ τοὺς διασαφήσω πρῶτον.

— Ο Ἀλέξανδρος, ἀναγνωρίσας τὸν πρίγκηπα Φιλόδωρον καὶ ἀκούσας τὴν τελευταίαν του ἀπόκρισιν, πρέβη αἴρητης, καὶ μὲ φωνὴν ἐμφαίνουσαν δργήν-ἀκατάσγετον,

— Νὰ τοὺς διασαφήσωμεν, εἶπεν ἐδῶ καὶ ἀμέσως, κύριε πρίγκηψ! Οι κύριοι εὗτοι ἀς μᾶς γρηγορεύουσιν διάρτυρεις.

— Ο δὲ πρίγκηψ, καταπληγθεὶς ἀπὸ τὴν αἰρνεῖδαν αὐτὴν καὶ ἀπροσδόκητον πρόκλησιν, ὡπισθογώρησεν ἀνασκιρτήσας. Τὸ πρόσωπόν του ἡλιοεώθη, καὶ ἀμηγανῶν ἐθλεπε τὸν νέον ίσταμενον ἀπέναντί του μὲ κεφαλὴν ἀνωρθωμένην καὶ μὲ δρθαλμούς ἀστράπτοντας.

— Τις εἴσαι, νέε; ἡρώτησεν ἐπὶ τέλους μὲ πόλλουσταν φωνὴν· τί θέλεις;

— Τί θέλω! παρακαλῶ, κύριε πρίγκηψ, μὴν ὀποκρίνεσθε. Μὲ εἴθετε δισῷ σᾶς εἴδα, καὶ ἐπειδὴ σᾶς ἐγνώρισα, θὰ μ' ἐγνώριστε βεβαιώς καὶ τεῖς.

— Διόλου, κύριε· ή μνήση μου δὲν εἶναι πολλὰ ζωηρά.

— Σᾶς λέγω λοιπὸν δτι εἴμαι δὲ πρίγκηψ Ἀνδραμίδης, καὶ δτι μὲ εἴθετε χθές εἰς τοῦ βαρόνου Σταϊνσδορφ.

— Πιθανόν . . . καὶ ἐπειτα;

— «Ἐπειτα, ή παρουσία μου σᾶς δινηρέστησεν. Εστω. Πλὴν σᾶς διμολιγῶ δτι καὶ ή ἐδική σας μὲ δυσταρεστεῖ ἔτι μᾶλλον.

— Ερύθημα ζωηρὸν ἀνέβη ἀμέσως εἰς τὰς χλωμάς τοῦ Φιλόδωρου παρειάς, τὸ διποῖον διεδέχθη καὶ αὐθεῖς ή πρώτη ωχρότητη. Τὰ χείλη του ἐφάντησαν μὲν τρέμοντα, ἀλλ' αὐτὸς ἐσιώπησε.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι καθαρόν, ἐπανέλαβεν δὲ τὸ Αλέ-

Ξανθρος' δέν σᾶς ἀρέσει νὰ ὑπάγω εἰς τοῦ βαρόνου Σταίνσδορφ ἐνῷ εἶτε ἔκει, κ' εἰς ἐμὲ δέν ἀρέσει νὰ ὑπάγετε ἐνῷ ἐγὼ δέν εἴμαι. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ διορθώσιμεν αὐτὸν, πῶς νὰ ὑπάγη δινας τῶν δύω μας.

— "Ἄ! . . . μονομαχίαν θέλεις ὁ νέος, εἶπε γλευα-στικῶς ὁ Φιλόδωρος στραφεὶς πρὸς τοὺς σύντρο-φους του.

— "Εννοεῖται! ἀνέκραξεν ἐντόνως δ 'Αλέξανδρος. "Εμαθα τὰς ἔρδισυργίας σας, καὶ τὴν σημερινήν ἐ-πίσκεψίν σας, καὶ τὰς ἀναισχύντους συκοφαντίας σας . . . καὶ εἰςθε ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος πρίγκηπος ἐάν δέν μὲ δώσετε ἕκαντοποίησιν!

"Άλλος ὁ πρίγκηψ Φιλόδωρος ήστατο ψυχρὸς καὶ σιωπηλός· οἱ δύο φίλοις του, ἀποροῦντες, τὸν γῆτέ-ντον ἔκθαμβον.

— Καλά, νέα χύρις! εἶπεν ἐπὶ τέλους μὲ ἥθος ἡ-γεμονικόν· βιάζεται δύος παραπόλης, καὶ ἡ τότη πα-ραρροφά σου εἶναι ματαία· τὴν συγγωρῶ δύος ἐπει-δή εἰσαι νέος. Εἴχα σκοπὸν νὰ σὲ ζητήσω κ' ἐγὼ εἴηγήτεις τινάς· ἄλλ' ἐπειδή μ' ἐπρόλαβες, θὰ ἐ-ξηγηθῶμεν πρῶτον, καὶ δευτέρον δ' ἀποφασίσωμεν περὶ τῆς μονομαχίας.

— Κύριε πρίγκηψ! . . . ἀνέκραξεν δργίλως δ 'Α-λέξανδρος.

— Κύριε πρίγκηψ... ἐπανίλαβεν ἀτάραχος δ Φιλόδωρος. "Οποιος ἐπέρασεν, ως ἐγώ, πολλὰ ἔτη, τῆς ζωῆς του πολεμῶν καὶ γύνων τὸ αἷμά του, η-ξεύρει καλήτερα ἐνὸς μαθητοῦ τέλειων καὶ γεγ-ναίον. Άς διακόψωμεν ἐδῶ τὴν φιλονεκτίαν μας, καὶ τὴν ἀναλαμβάνομεν πάλιν διπλας ἐπιθυμεῖς. Εἶπες, νο-μίζω, δτι διομάζεσαι πρίγκηψ 'Ανδραμίδης:

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῦ κατοικεῖς;

— Καταντικρὺ εἰς τὸ 'Αγα-Τζαμί.

— Πολλὰ καλά· θὰ λάβης ἐντὸς ἀλίγου εἰδήσεις μου. Εγὼ δέ κατοικῶ εἰς Θεραπεῖα, ἔχειθεν τοῦ κόλπου πρὸς τὸ Κιρέτσ-βουργοῦ.

Καὶ ταῦτα ἐπών ἡτοιμάσθη νὰ ἀναγωρήσῃ· δ δὲ 'Αλέξανδρος, ὁ χρόνος καὶ φρυάστων, ἄλλα καταπληγθεῖς ἀπὸ τὸ ἀξιοπρεπές καὶ τὸ ἀτάραχον τοῦ ἀντεραστοῦ του, εἶδεν αὐτὸν ἀναγωροῦντα σιωπηλός καὶ ἀκί-νητος.

Οι δύο σύντροφοι τοῦ πρίγκηπος Φιλόδώρου, μεί-ναντες μόνοι, ἔρριψαν πρὸς ἀλλήλους βλέμματα σκω-πτικά, ἐμειδιάστην, ἔχαιρότεισαν διὰ νεύματος τὸν 'Α-λέξανδρον καὶ ἀνεγώρησαν ἐπίσης.

Μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν κατεπραύθη καὶ τούτου ἡ δργή. Ησθάνθη δτι ἡ μονομαχία, ἥθελε μὲν ίσως ἵκανοποιήσει τὸν ἔρωτά του, ἄλλα καὶ ἔρεθίσει τὸν γέροντα Σταίνσδορφ, ἐάν πρὸ αὐτῆς δέν ἐ-φρόντιζε νὰ διατκεδάσῃ τὰς ἐναντίον του προ-λήψεις τοῦ βαρόνου. 'Αλλὰ διὰ νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, διὰ νὰ ἀνασκευάσῃ τὰς συκοφαντίας, ἐπρεπε νὰ γνω-ρίσῃ προηγουμένως αὐτᾶς, καὶ διὰ τοῦτο, πεποιθὼς ἐπὶ τὴν ἀθωότητά του, ἀπειφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ θαρ-ραλέως. Διευθύνθη λοιπὸν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ βα-ρόνου.

¶.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σταυροδρομίου διαιροῦνται χωρίως εἰς δύο, οὗτος εἰπεῖν, φυλάς· εἰς τὴν φυλὴν τῶν γεννηθέντων μὲν καὶ ἀνατραφέντων ἐν Εὐρώπῃ, με-ταβάντων δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν χάριν ἐμπορίας ἢ ἄλλης ὑποθέτεως, καὶ εἰς τὴν φυλὴν τῶν γεννηθέντων μὲν ἐν τῇ βασιλευούσῃ ταύτῃ, καταγομένων δὲ ἀπὸ τῶν Ἐγετῶν καὶ τῶν Γενουγισίων, εἰς οὓς οἱ αὐτοκράτορες εἰχον ἐπιτρέψει νὰ ιδρύσωσιν ἐμπορικὰ καταστήματα ἐν Γαλατᾷ, καὶ ἀπὸ ἄλλων παρεπιδή-μων Γαλλῶν, Ιταλῶν, κλ., ἐκφύλων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, περιτριμμάτων τῆς Νίκης πατρίδος. Ή δευτέρα οὖτη φυλὴ, καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὰς σχέσεις, καὶ τὴν ἐπιφύσην, ὑπάρχει μὲν ἐπιχρατεστέρα τῆς πρώτης, ἄλλο· διὰ τὴν χρηστότερα τὰ τῆμα. Κληρονομήταντες τὰ ἐλαττώματα τῶν πατέρων αὐτῶν, καὶ τελειοποιή-σαντες μάλιστα αὐτὰ δι' ἀνενδότου προσπαθείας εἰς τὸ ἐπιβουλεύεσθαι καὶ τοὺς κατακτητὰς καὶ τοὺς κατακτηθέντας, καὶ πάζουσιν ἐπὶ καταγωγῇ εὑρω-παϊκῆ, καὶ ἀπαξιοῦσι νὰ διομάζωνται Γραικοί ἢ Τσορ-κοί, εἰ καὶ γεννηθέντες ἐν τῷ τόπῳ αὐτῶν, καὶ αὐ-τῶν δικιλοῦντες τὴν γλώσσαν, καὶ μὴ ψελλίζοντες κὴν ώς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν ἰδίαν; εἰς δὲ διαχυρίζοντας δτι ἀνήκουσι. Προτιμῶντες τὸν βάθμυκον καὶ θηλυ-πρεπῆ τῆς Ασίας βίου, τῶν ἀνδρικωτέρων τῆς Δύ-σεως ἔξεων, ἔχουσι τὰς οἰκίας διασκευασμένας ὡς τὰς τῶν Οθωμανῶν, καὶ εἴηπλωμένοι ἀναλγήτως ἐπὶ σοφάδωρ, φοροῦσι τσιμπούκια, καὶ σερμπέτια καὶ γαργιλέδας.

Ἐν τοιαύτῃ οἰκίᾳ κατώκει καὶ δ βαρόνος Σταίν-σδορφ. Ή αἴθουστα τῆς ὑπόδοχης ἡτο πελήρης ἀνθρώ-πων· νέφη ἐκφυσώμενα διὰ μακροτάτων καπνοπόρων σωλήνων, ἀνεβαίνον περιελιστόμενα πρὸς τὴν ἀροφήν, καὶ ἀρμονία τις μανότονος συγχροτουμένη ἀπὸ τῆς σοφῆτικούς, ἀνήγελλεν δτι δ καρπὸς τοῦ Γιεμένη ἐ-γλύκωντα τὰ χεῖλη τῶν ξένων τοῦ γέροντος βαρόνου.

— Ποῦ είναι διαδελφή σου; ήγάπτεν οὗτος τὸν οὔτον του· πῶς δέν φαίνεται;

— Είναι κακοδιάθετος, ἀπεκρίθη δ 'Εδουάρδος, καὶ θὰ μείνῃ ἀπόψε μόνη της.

— Μὲ κακοφαίνεται, ἐπανέλαβε δισταρέττως δ βα-ρόνος, διότι περιμένω τὸν πρίγκηπα . . .

Ἐν τῷ μεταξύ τεύτῳ ἥγοιχθη ἡ θύρα, καὶ δ ὑπη-ρέτης ἀνήγειλε μεγαλοφώνως τὸν πρίγκηπα 'Αλέ-ξανδρον 'Ανδραμίδην.

Ο βαρόνος ἀνατκιρτήσας ἴστραφη φρυάσσων πρὸς τὸν 'Εδουάρδον, δστις καταπτοηθεὶς ἀφῆκε τὸν με-κρόν καὶ περίκομψον κυαθίσκον του.

— Πῶς; ἀνέκραξεν, 'Εδουάρδος, δέν τὸν ἔγραψες;

— Πῶς δέν τὸν ἔγραψα; ἀπεκρίθη ξιτρομός. Εί-μαι μάλιστα βένδοιος δτι καὶ ἔλαβε τὸ γράμμα μου.

— Διὰ τί λατπὸν ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ . . . δροῦ δ κόσμος ὅλος τῆκε τὴν ιστορίαν τοῦ Γιτόρ; . . .

Εἰσελθὼν ἐν τοσούτῳ δ 'Αλέξανδρος ὅλος τετα-ργμένος καὶ κάτωχρος, ἐπροχώρει μὲ βῆμα βραδὺ

μὲν ἀλλὰ στερεὸν πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, διτὶς πνέων ἐπιβλαβής. Διὰ μόνον τὸ συμφέρον σας ἀποσιωπῶ δῆλος ὁργὴν, ἡρώτηταιν ἀποτόμως τὸν Ἀλέξανδρον·

— Ποῖος εἶναι, κύριε; καὶ τί θέλετε;

— Οἱ Ἀλέξανδρος, καταπληγθεὶς ἀπὸ τὴν βραχεῖτν καὶ προσβλητικὴν ταύτην ἐρώτησιν, ἐστάθη, οἱ δὲ ὄφελμοι δῆλων ἐστραφῆσαν περίεργος πρὸς αὐτόν. Καὶ δῆμως ἀπεκρίθη εὐθυχρασῶς.

— Ἡλθε, κύριε βαρόνε, νὰ σᾶς ζητήσω ἀναγκαῖας τινὰς ἔξηγήσεις . . .

— Ἡλθετε κακῶς, ἀπεκρίθη ὁ γέρων· δὲν ἐλάβετε τὸ γράμμα τοῦ Ἐδουάρδου;

— Τὸ ἔλαθα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐ···

— Καὶ δῆμως ἥτον σεφέστατον . . . πλὴν, καὶ δὴ δὲν τὸ ἐνσήσατε, ἡ ἐρώτησίς μου ἀρκεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ἑρμηνεία.

— Ἀλλὰ δὲν καταλαμβίνω οὐδὲν αὐτὴν, ἐπανέλαβεν ὑπερηφάνως ὁ νέος πρίγκηψ. Ἡλθα διὰ νὰ λάβω ἔξηγήσεις, καὶ ὅχι διὰ νὰ ὑδρισθῶ. Οὐδὲν ἡ γέννησις, οὐδὲν ἡ ἀνατροφή μου τὸ ἐπιτρέπουν.

— Ἡ γέννησίς σας! εἶπεν ὁ βαρόνος ὑπομειδιῶν· ἀ; μὴ δημιλῶμεν περὶ αὐτῆς. Ως πρὸς τὴν οὔδριν, ίσια ἵτις διὰ νὰ μὴ σᾶς ἐκβέστω εἰς αὐτὴν σᾶς παρεκάλεστα νὰ μὴν ἐλθετε. Διὰ τί λοιπὸν παραπονεῖτε σῆροῦ μόνος σας ἥθετε νὰ τὴν ζητήσετε;

— Διότι δὲν ἐπίστευτο, ἀπεκρίθη μὲν φωνὴν τρέμουσαν δὲν Ἀλέξανδρος, διτὶ μετὰ δεκαπενταετῆ πατρικὴν εὔσιταν πρὸς ἐμὲ, θὰ μὲ ἀπεβάλλετε καὶ θὰ μὲ κατεφρονεῖτε χωρὶς λόγον.

— Χωρὶς λόγον! τίς σᾶς τὸ εἴπει;

— ᩱλθα διέτη νὰ τὸν μάθω.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι σύτε δὲν καταράσσετε δὲ τόπος ἀρμόδιος. Δίδονται ποιαῦται ἔξηγήσεις δημοσίᾳ;

— Ενόμιζα, κύριε βαρόνε, διτὶ θὰ σᾶς εῦθω μόνον. Πλὴν, ἀδιάφορον. Δὲν μὲ φοβοῦμαι ἡ δημοσιότητα· καὶ τοταύτην ἔχω πεποίθησιν περὶ τοῦ χαρακτήρος μου, ωστε δὲν φοβοῦμαι νὰ καταστήσω δικαστὴν τῆς διαγωγῆς τῶν αἰσθημάτων μου πάντα τίμιον ἀνθρώπον.

— Εἶσθε τρελός! Ισια ίσια τὴν δημοσιότητα αὐτὴν νομίζων ἐπιβλαβῆς . . .

— Σᾶς εἶπε, κύριε βαρόνε, ἐπανέλαβεν ἐντόνως δὲν Ἀλέξανδρος, διτὶ δὲν τὴν φοβοῦμαι. Ἔξι ἐναντίας οἱ προφυλάξεις σας αὐταὶ δύνανται νὰ μὲ διλέψουν . . .

— Ἀλλὰ δὲν περίκειται, κύριε, περὶ τοῦ προσώπου σας μόνου· καί . . .

— Δὲν πρόκειται περὶ μόνου ἐμοῦ! Ἔξτρηθῆτε, παρακαλῶ, κύριε βαρόνε. Ἐὰν ἡ καρδία μου ἀνέβλεψε μακρύτερα . . . ἔνοχος εἶμαι ἔγῳ μόνος . . .

— Τί μᾶς λέγετε; ἐπανέλαβεν δὲν βαρόνος. Όμολογῶ διτὶ εἶσθε νέος καλὸς, τίμιος, ἀξιόλογος· πλὴν δὲν μὲ συμφέρει νὰ ἔχω σχέσεις μαζῆ σας· τὸ πρᾶγμα εἶναι καθαρόν· τί ζητεῖτε περισσότερον;

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε βαρόνε, εἶπεν ἐκθαμβως δὲν Ἀλέξανδρος διὰ τοὺς ἐπαίγους τούτους· ἀλλ' ἀδυνατῶ νὰ συμβιβάσω τὸ συμπέρασμά των μὲ αὐτούς. Ἐὰν τωόντι μὲ τιμᾶτε ἀκόμη, διὰτί, ἀφοῦ τόσα ἔτη μὲ ἔλεωρεῖτε ὡς αἴσιον σας, μὲ διώχετε σήμερον;

— Διὰ τί; διὰ τί; . . . ἡ περιέργειά σας εἶναι;

— Τοῦ γνωρίζουν δῆλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι. Διὰ μόνον τὸ συμφέρον σας ἀποσιωπῶ δῆλος ὁργὴν, ἡρώτηταιν ἀποτόμως τὸν Ἀλέξανδρον·

— Διὰ τὸ συμφέρον μου!

— Ναι, τὸ ἐδικόν σας· καὶ τῆς μητρός σας.

— Τῆς μητρός μου! ἐπανέλαβεν ἀναποιητήσας μὲ δρμήν. Τί σημαίνει αὐτὸς, Θεός μου!

— "Ακουσον, τέκνον μου, εἰπεν ὁ βαρόνος ἀνυψώσας τοὺς ώμους· μὴ μὲ ἐρωτᾶς περισσότερος . . . καὶ, προς σου καλή!

— Ἀδύνατον, κύριε βαρόνε! δὲν σαλεύω ἀπ' ἐδῶ. Απαιτῶ νὰ μὲ ὀμιλήσετε φανερό.

— Ἐπειδὴ, κύριε, τὸ ἀκαιτεῖτε, σᾶς λέγω διτὶ ἡ μητρός σας δὲν ὑπανδρεύθη ποτέ, καὶ διτὶ εἶσθε . . . νόθος.

Κεραυνὸς ἐπεσε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀλέξανδρου· ἀλλ' ἀμέσως ἀνυψώσας αὐτὴν. καὶ προσηλώσας ἐπὶ τοῦ βαρόνου διλέμματα ἀστραπηβόλον,

— Τί εἶπετε; ἀνέκραξε. Ποῖος ἀγρεῖος ἐπενόησε τὴν αἰσχρὰν αὐτὴν συκοφαντίαν; Ποῖος ἀπάνθρωπος φεύγετης ἐτόλμησε νὰ προσβάλῃ τὴν τιμὴν τῆς μητρός μου; Ποῦ εἶναι; ἡρώτησε περιφέρων τὰ φλογερά διλέμματά του περὶ τοὺς καθημένους καὶ ἀκούοντας ἐν ἐκστάσει. Ἅς φανερωθῆ, καὶ θὰ τὸν δείξω . . .

— Ἡθέλησα νὰ σὲ τὸ χρύψω, Ἀλέξανδρε, εἶπεν δὲν διαρόνος συγκινηθεὶς καὶ ἀκούεις πλὴν ἐπέμενες . . .

— Ναι, ἐπέμενα, καὶ γαίρω δι' αὐτό! Ἐννοῶ τώρα τὴν αἰσχρὰν αὐτὴν συκοφαντίαν, καὶ θ' ἀφανίσω τὸν συκοφάντην. Εγώ δὲν, εἶπαν μου, τὰς ἀποδείξεις . . .

— Εγειρε, ἡρώτησεν δὲν βαρόνος, τὴν ἐπίσημον πρᾶξιν τοῦ γάμου τῆς μητρός σου;

— Βέβαια! τὴν ἔφερε διὰ νὰ δείξω εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρός μου . . .

— Μήτρα ἀνησυχήσεις, καλέ μου Ἀλέξανδρε, δὲν θὰ τὴν εῦρῃς αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, διότι δὲν διπλοῦτε ποτέ.

— Πῶς!

— Οὐτ' αὐτὴ, σύτ' ὁ πρίγκηψ Ἀνδραμίδης . . . Γόνομα ἥτον πλαστόν . . .

— Ηλαστόν! . . . συκοφαντοῦμαι λοιπὸν διτὶ φέρω δόνομα πλαστόν . . . ἐγώ! . . . ἔκραξεν ἐμμανῶς δὲν Ἀλέξανδρος.

— Δὲν πταίεις, τέκνον μου, σύτε σὺ σύτε δὲ την μητρό σου· καὶ δῆμως εἰς τὴν κεφαλήν σας ἔξεσπασεν . . .

— Η μητρό μου! . . . ἡ μητρό μου! . . . ἐπανέλαβεν δὲν Ἀλέξανδρος; μὲ ἀνέκραξτον ἀδημονίαν. Εἶναι ἀδύνατον. Ποῖος τὸ εἴπει;

— Εκεῖνος δὲν διποῖος ἥτον πατέων.

— Ποῖος; ποῦ εἶναι;

— Εκεῖνος δὲν διποῖος ἔγραψεν εἰς τὴν μητέρα σου τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της.

— Καὶ ποῦ εἶναι; ποῦ εἶναι; ἀνέκραξεν δὲν νέος πρίγκηψ ὡς παράφορος. Εἰπέτε μέ του . . . εἰς τὸ δόνομα τοῦ Θεοῦ . . . Λανθάνεται ίσως . . . Ποῖος εἶναι;

— Ο συνταγματάρχης Τιτόφ.

Τὸ δόνομα τοῦτο ἀκούσας δὲν Ἀλέξανδρος ἔγεινε κάτωχρος ὡς γεκρός. Επειτα, ἐκβαλὼν γαρτοφυλάκιον ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του, τὸ ηγούεις . . . καὶ ἀφιεὶς φωνὴν ἀγρίαν, ἐπροχώρησε μέχρι τραπέζης τιγδός, ἐ···

ἥς ἡναγκάσθη νὰ στηριχθῇ. Τὸ δνομα τοῦ συνταγματάρχου Τίτοφ ὑπῆρχε καὶ ἐν τῷ γαρτοφυλακίῳ.

Καὶ ἐμενεν ὡς κατάπληκτος. Μετ' δλίγον δμως, ἴδων τὰ σκωπτικὰ βλέμματα τῶν περιετώτων, ἥ- αιθάνθη φλογιζόμενον τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἀνέλαβε θάρρος.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε βαρόνε, εἶπε μὲ φωνὴν ἔντονον, δ.ότι μ' ἐδώκατε τὰς ὁποίας ἐπεθύμουν πληροφορίας. Ἐννοεῖται δμῶς ὅτι μὲ εἶναι συγχωρημένον ὁ συνταγματάρχης, ν' ἀμριστάλλω ἀκόμη. Καὶ ἐπειδὴ δ συνταγματάρχης ὑπάρχει, ὑπάγω ἀμέτως νὰ διαταράθω τὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ ἀνιγνεύσω τὸν πατέρα μου, δποῖος καὶ ἀνεῖναι.

— "Εχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ βαρόνος. Σ' ἐπαναλέγω, 'Αλέξανδρε, ὅτι τιμῶ τὰ προσωπικά σου προτερήματα καὶ θὰ σὲ συνδράμω εἰς πᾶσαν περίστασιν μὲ πολλὴν προθυμίαν· ἀλλ' ἐννοεῖς ὅτι μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν δὲν δύναμαι νὰ σὲ δέχωμαι πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Μή διάλεσθε ἀκόμη, κύριε βαρόνε, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως δ 'Αλέξανδρος. 'Ο πρίγκηψ 'Ανδραμίδης δὲν θὰ χαθῇ... 'Ισως μάλιστα μετά τινα καιρὸν θὰ εἶναι λαλήτερος ἢ σήμερον.

— "Αμποτε! εἶπε φυγρῶς ὁ βαρόνος. Καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν, ἐπευγήθη ύγειαν εἰς τὸν ἔξελθόντα πρίγκηπα.

Τεταραγμένος δλως εἰσέτι καὶ ἀπορῶν τί ἐπρεπε νὰ πράξῃ, διέβη ταχέως διὰ τῶν ἀντιθαλάμων, καὶ φθάστας εἰς τὴν κλίμακα δι' ἣς ἐμελλε νὰ καταβῇ, ἐδιάσθη νὰ σταθῇ διὰ νὰ περάσῃ παχύς τις καὶ μεγαλόσωμος κύριος.

— Τὸ δνομά σας, παρακαλῶ; ήρώτησεν ὁ ὑπηρέτης.

— Συνταγματάρχης Τίτοφ, ἀπεκρίθη δ ξένος.

— Ο 'Αλέξανδρος, διευθυνθεὶς δινευ ἀναβολῆς πρὸς αὐτόν,

— Συμπάθειον, εἶπε, κύριε συνταγματάρχα· ἔχω νὰ σᾶς κοινοποιήσω σημαντικὴν τινα ὑπόθεσιν ἔκκατον.

— Εἰς ἐμὲ, κύριε; ήρώτησεν δ Τίτοφ παρατηρήσας τὸ ἡλλοιωμένον ἥθος τοῦ νέου. Νομίζω δὲν σᾶς γνωρίζω.

— Ισως, κύριε... καὶ δμως μὲ φαίνεται ὅτι εἰσθε δ συνταγματάρχης Τίτοφ.

— Ναι, κύριε... τί ἀγαπᾶτε λοιπόν;

— Εύθὺς σᾶς τὸ λέγω, κύριε συνταγματάρχα· πλὴν ἀς παραμερήσωμεν, ἀν ἀγαπᾶτε, δλίγον, ἐπειδὴ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀκούσουν ἄλλοι.

Καὶ ἀπεισύρθησαν εἰς τινα γωνίαν.

— Παρευρέθητε, κύριε συνταγματάρχα, εἰς τὴν μάχην τοῦ 'Οχακών;

— Μάλιστα· πλὴν ποῖος εἶσθε, παρακαλῶ;

— Σᾶς τὸ λέγω... πλὴν ἀδιάφορον. 'Εγω ἀνάγκην νὰ σᾶς ζητήσω πληροφορίας περὶ παλαιοῦ τινος φίλου σας. 'Εμαθα ὅτι ἐγνωρίσατε τὸν πρίγκηπα 'Ανδραμίδην.

— Βέβαια, ἀπεκρίθη δ Τίτοφ ἀτενίζων μὲ ἀπορίαν τὸν 'Αλέξανδρον.

— Σεῖς λοιπὸν ἐγράψατε ταύτην τὴν ἐπιστολὴν;

— ... Ναι! Ἱγώ, ἐψέλλισεν ἐκστατικός δ πολύσαρχος συνταγματάρχης, φέρων ἀλληλοδιαδόχως τὰ βλέμματα ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς εἰς τὸν 'Αλέξανδρον, καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τὴν ἐπιστολὴν.

— Λοιπὸν ἦσθε πλησίον τοῦ πρίγκηπος 'Ανδραμίδου ὅταν ἐφονεύθη;

— ... Μάλιστα, ἐψέλλισεν ἔτι μᾶλλον ἀμηχανῶν δ συνταγματάρχης. Πλὴν τί σᾶς μέλει, νές κύριε;

— Μὲ μέλει, καὶ μὲ παραμέλει, κύριε συνταγματάρχα, ἀπεκρίθη ἐντόνως δ 'Αλέξανδρος. Λέγουν δτι εἴπετε πράγματα πολλὰ δυσάρεστα... καὶ μεταξὺ ἄλλων δτι τὸ δνομα τοῦ πρίγκηπος 'Ανδραμίδου ἦτον φευδές.

— Λέγουν! λέγουν! . . . πλὴν καὶ πάλιν σᾶς ἡρωτῶ, τί σᾶς μέλει;

— Μὲ μέλει, κύριε, διότι κ' ἐγὼ δνομάζομαι πρίγκηψ 'Ανδραμίδης . . . διότι εἶμαι υἱὸς ἔκεινου ὅστις, κατὰ τὴν ἐπιστολὴν σας, ἐφονεύθη εἰς 'Οχακών... υἱὸς αὐτοῦ ἔκεινου δι' ὃν εἴπετε δτι ἦτον φεύστης, καὶ δτι ἔφερεν δνομα πλαστόν! . . . Καὶ ἀπαιτῶ ν' ἀποδείξετε ἔκεινο τὸ ὄποιον φεύστε· εἰδεμή, θὰ κηρύξω δτι ἐψεύσθητε, καὶ θὰ σᾶς ὑποχρεώσω νὰ ἀνακαλέσετε δσα εἴπετε ἐνώπιον ἔκεινων οἵτινες τὰ ἥκαυστα.

— Τί! τί! ἀνέκραξεν ἐμμανῶς ὁ συνταγματάρχης.

— Μή παραφέρετε τόσῳ εῖχολα, εἶπεν δ 'Αλέξανδρος, σφίγξας βρωμαλέως τὸν βραχίονα τοῦ συνταγματάρχου σᾶς ζητῶ ἐξηγήσεις ἐφεύστε μόνοι. Σᾶς εἴπα δτι εἶμαι υἱὸς τοῦ πρίγκηπος 'Ανδραμίδου, καὶ ἔχω ἐπομένως δικαίωμα νὰ σᾶς ἐρωτήσω. 'Αποκριθῆτε με ναὶ ἢ δχι. 'Ο κατήρ μου εἶχε τὸ αὐτὸν ἐπίθετον ως κ' ἐγώ;

— Θεοία ἐρώτηστε! ἀπεκρίθη ἐξαπτόμενος ἐπὶ μᾶλλον δ Τίτοφ.

— Παρακαλῶ, κύριε συνταγματάρχα, ἐπανέλαβεν δ 'Αλέξανδρος μὲ φωνὴν ἡλιοιωμένην ἀλλ' ἐμφαγευσαν πολλὴν σταθερότητα. Εἴπετε χθὲς εἰς τὸν βαρόνον Σταίνστορφ δτι δ πατήρ μου ἔφερεν δνομα πλαστόν; Ναι ἢ δχι;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἀνυπομόνως δ συνταγματάρχης.

— Λοιπὸν δὲν ώνομάζετο 'Ανδραμίδης;

— "Οσφ εἶμ' Ἱγώ 'Ανδραμίδης, τόσῳ ἥτον κ' ἔκεινος.

— Πολλὰ καλά! ἐπειδὴ λοιπὸν βεβαιώνετε δτι δὲν ώνομάζετο 'Ανδραμίδης, θὰ ἡξεύρετε ποῖον ἥτον τὸ ἀληθινὸν δνομα του.

— Εννοεῖται, ἀπεκρίθη ἀνασηκώσας τοὺς ώμους δ Τίτοφ.

— Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὲ τὸ εἰπῆτε.

— Ω! ω!

— Δὲν συγκατατίθεσθε;

— Βέβαια.

— Τότε διοδέτε δτι δὲν τὸ ἡξεύρετε.

— Όπως ἀγαπᾶτε.

— Αρα ώνομάζετο 'Ανδραμίδης.

— Άφοῦ θέλετε.

— Καὶ ὅπειδὴ εἰπετες ἐνώπιον πολλῶν τὸ ἐναντίον
θὰ σᾶς ἔγκαλέσω ώς . . .

— Σιωπή ! Ἡ . . .

— Τί νὰ κάμω λοιπὸν, συνταγματάρχα ; Τί νὰ μᾶλλον ἀλογοδρόμει, τὸν τράγηλον ἔχων κυρτὸν καὶ πιστεύσω ἄφοῦ ἀνατρέπετε ὅσα προείπετε ; Πλὴν μὴ τὸ μέτωπον ἔμφροντε, ἀκενητῶν ἐνίστε καὶ δμιλῶν λησμονῆτε ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἔξετάσω, καὶ καθ' ἔκυτόν, ως ἀν συνεκρούσοντο ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του μυρίαις ιδέαις ἀγτιφρατικαῖς.

— Καὶ ποὺ ήξεύρω σήμερον ;

— Ήτε τὸ δόνομα τοῦ Θεοῦ ! εἰπέτε μέ το.

— Τιμίως σᾶς λέγω ὅτι δὲν ήξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης ἐλεήσας τὸν αγειδὸν ἐνδικρυν 'Αλέξανδρον.

— Δοιπόν εἶναι πιθανὸν νὰ ζῇ ἀκόμη ;

— Διὰ τί ὅχι ; Πρὸ πολλῶν ἑτῶν ἔχωρίσθημεν αὐτὸς μετέθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐγὼ ἑταξίδευα εἰς τὴν Εύρωπην. Μόλις ἐσχάτως ἔφθασα ἐδῶ . . . καὶ δὲν ἥκουσα τίποτε περὶ αὐτοῦ.

— Εὐγχριστῷ, εὐγαριστῷ, κύριε συνταγματάρχα· ίσως ζῇ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν εὕρω.

— Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον υἱόν . . . Τὸν δμοιάζετε ὀλίγον . . . ἀν καὶ ξανθός.

— Όχι τὸν εὗρω πῶς δνομάζετε ;

— "Α ! ἐδῶ εἶναι ὁ κόμβος.

— Σᾶς ἔξορκίζω εἰς τὸν Θεόν· εἰπέτε μέ το.

— Πρίγκηψ Φιλόδωρος !

— Ο 'Αλέξανδρος, κλονηθεὶς ἀμέσως, ἔφερε σπασμῶδως τὰς δύω χειρας εἰς τὸ μέτωπόν του· καὶ ἐπειτα στενάξας βαθέως, ἔπειτε κατὰ γῆς.

— "Α ! διάδολε, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης· "Ελειποθύμησεν. "Ε ! παλλικάρι μου ! . . . "Ε ! . . . εἶναι ἀναίσθητος. Πρὸ δλίγου μου ἐτριγγές τὴν χεῖρα ώς ἄλλος Μήλων Κροτωνιάτης, καὶ τώρα ἔλειποθύμησεν ώς γυνή . . . "Α ! ἀνοίγει τὰ δμυμάτια του· ηλθεν εἰς τὸν ἔκυτόν του.

Καὶ τωράντε ἀνανήψας καὶ στηριγθεὶς ἐπὶ τείνος παρακειμένης στήλης, ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, περικαλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Έφοβήθην μὲ τὰ σωττά μου, εἴπεν ὁ συνταγματάρχης, νίε κύριε. Βλέπω καὶ εἰσ' εὐαίσθητος.

— Συνταγματάρχα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ νέος ἀγαστηκώτας τὴν κεφαλὴν, σᾶς εἶμαι εἰς ἄκρον ὑπόγρεως. "Εχω δλην τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν τιμήν σας, καὶ ἀν ποτε λαβῶ ἀνάγκην τῆς μαρτυρίας σας, θὰ τὴν ἐκικαλεσθῶ. Δοῦλός σας !

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε δρομάιως.

— Νόστιμος συναπάντησις ! εἶπε καθ' ἔκυτόν δ συνταγματάρχης, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αίθουσαν.

E'.

— Η νῦν εἶχε προχωρήσει, καὶ ὁ πρίγκηψ Κωνσταντίνος Φιλόδωρος, περιπατῶν μόνος ἐντὸς τοῦ κατέρθιμου.

τῶνός του, ἐφωτίζετο ἀπὸ λυγνίαν ἀμυδρᾶς ἀκτῆς ἐκπέμπουσαν. Φορῶν λεφεστέριδα καὶ γυντικόδακας, καὶ τὰς χειρας ἔχων ἐσταυρωμένας διπλαθειν ἐπὶ τῆς μέσης του, κατὰ τὸ τουρκικὸν ἔθος, ἐβάδιζεν ἡ μᾶλλον ἀλογοδρόμει, τὸν τράγηλον ἔχων κυρτὸν καὶ πιστεύσω ἄφοῦ ἀνατρέπετε ὅσα προείπετε ; Πλὴν μὴ τὸ μέτωπον ἔμφροντε, ἀκενητῶν ἐνίστε καὶ δμιλῶν λησμονῆτε ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἔρωτήσω τὴν ἀλήθειαν. Είμαι υἱός του, καὶ σᾶς παρακαλῶ θερμῶς νὰ μὲ εἰπῆτε, ζῇ ἢ ἀπέθανε ;

— Καὶ ποὺ ήξεύρω σήμερον ;

— Εἰς τὸ δόνομα τοῦ Θεοῦ ! εἰπέτε μέ το.

— Τιμίως σᾶς λέγω ὅτι δὲν ήξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης ἐλεήσας τὸν αγειδὸν ἐνδικρυν 'Αλέξανδρον.

— Λοιπὸν εἶναι πιθανὸν νὰ ζῇ ἀκόμη ;

— Διὰ τί ὅχι ; Πρὸ πολλῶν ἑτῶν ἔχωρίσθημεν αὐτὸς μετέθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐγὼ ἑταξίδευα εἰς τὴν Εύρωπην. Μόλις ἐσχάτως ἔφθασα ἐδῶ . . . καὶ δὲν ἥκουσα τίποτε περὶ αὐτοῦ.

— Εὐγχριστῷ, εὐγαριστῷ, κύριε συνταγματάρχα· ίσως ζῇ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν εὕρω.

— Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον υἱόν . . . Τὸν δμοιάζετε ὀλίγον . . . ἀν καὶ ξανθός.

— Όχι τὸν εὗρω πῶς δνομάζετε ;

— "Α ! ἐδῶ εἶναι ὁ κόμβος.

— Σᾶς ἔξορκίζω εἰς τὸν Θεόν· εἰπέτε μέ το.

— Πρίγκηψ Φιλόδωρος !

— Ο 'Αλέξανδρος, κλονηθεὶς ἀμέσως, ἔφερε σπασμῶδως τὰς δύω χειρας εἰς τὸ μέτωπόν του· καὶ ἐπειτα στενάξας βαθέως, ἔπειτε κατὰ γῆς.

— "Α ! διάδολε, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης· "Ελειποθύμησεν. "Ε ! παλλικάρι μου ! . . . "Ε ! . . . εἶναι ἀναίσθητος. Πρὸ δλίγου μου ἐτριγγές τὴν χεῖρα ώς ἄλλος Μήλων Κροτωνιάτης, καὶ τώρα ἔλειποθύμησεν ώς γυνή . . . "Α ! ἀνοίγει τὰ δμυμάτια του· ηλθεν εἰς τὸν ἔκυτόν του.

Καὶ τωράντε ἀνανήψας καὶ στηριγθεὶς ἐπὶ τείνος παρακειμένης στήλης, ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, περικαλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον υἱόν . . . Τὸν δμοιάζετε ὀλίγον . . . ἀν καὶ ξανθός.

— Όχι τὸν εὗρω πῶς δνομάζετε ;

— "Α ! ἐδῶ εἶναι ὁ κόμβος.

— Σᾶς ἔξορκίζω εἰς τὸν Θεόν· εἰπέτε μέ το.

— Πρίγκηψ Φιλόδωρος !

— Ο 'Αλέξανδρος, κλονηθεὶς ἀμέσως, ἔφερε σπασμῶδως τὰς δύω χειρας εἰς τὸ μέτωπόν του· καὶ ἐπειτα στενάξας βαθέως, ἔπειτε κατὰ γῆς.

— "Α ! διάδολε, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης· "Ελειποθύμησεν. "Ε ! παλλικάρι μου ! . . . "Ε ! . . . εἶναι ἀναίσθητος. Πρὸ δλίγου μου ἐτριγγές τὴν χεῖρα ώς ἄλλος Μήλων Κροτωνιάτης, καὶ τώρα ἔλειποθύμησεν ώς γυνή . . . "Α ! ἀνοίγει τὰ δμυμάτια του· ηλθεν εἰς τὸν ἔκυτόν του.

Καὶ τωράντε ἀνανήψας καὶ στηριγθεὶς ἐπὶ τείνος παρακειμένης στήλης, ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, περικαλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον υἱόν . . . Τὸν δμοιάζετε ὀλίγον . . . ἀν καὶ ξανθός.

— Όχι τὸν εὗρω πῶς δνομάζετε ;

— "Α ! ἐδῶ εἶναι ὁ κόμβος.

— Σᾶς ἔξορκίζω εἰς τὸν Θεόν· εἰπέτε μέ το.

— Πρίγκηψ Φιλόδωρος !

— Ο 'Αλέξανδρος, κλονηθεὶς ἀμέσως, ἔφερε σπασμῶδως τὰς δύω χειρας εἰς τὸ μέτωπόν του· καὶ ἐπειτα στενάξας βαθέως, ἔπειτε κατὰ γῆς.

— "Α ! διάδολε, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης· "Ελειποθύμησεν. "Ε ! παλλικάρι μου ! . . . "Ε ! . . . εἶναι ἀναίσθητος. Πρὸ δλίγου μου ἐτριγγές τὴν χεῖρα ώς ἄλλος Μήλων Κροτωνιάτης, καὶ τώρα ἔλειποθύμησεν ώς γυνή . . . "Α ! ἀνοίγει τὰ δμυμάτια του· ηλθεν εἰς τὸν ἔκυτόν του.

Καὶ τωράντε ἀνανήψας καὶ στηριγθεὶς ἐπὶ τείνος παρακειμένης στήλης, ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, περικαλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον υἱόν . . . Τὸν δμοιάζετε ὀλίγον . . . ἀν καὶ ξανθός.

— Όχι τὸν εὗρω πῶς δνομάζετε ;

— "Α ! ἐδῶ εἶναι ὁ κόμβος.

— Σᾶς ἔξορκίζω εἰς τὸν Θεόν· εἰπέτε μέ το.

— Πρίγκηψ Φιλόδωρος !

— Ο 'Αλέξανδρος, κλονηθεὶς ἀμέσως, ἔφερε σπασμῶδως τὰς δύω χειρας εἰς τὸ μέτωπόν του· καὶ ἐπειτα στενάξας βαθέως, ἔπειτε κατὰ γῆς.

— "Α ! διάδολε, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης· "Ελειποθύμησεν. "Ε ! παλλικάρι μου ! . . . "Ε ! . . . εἶναι ἀναίσθητος. Πρὸ δλίγου μου ἐτριγγές τὴν χεῖρα ώς ἄλλος Μήλων Κροτωνιάτης, καὶ τώρα ἔλειποθύμησεν ώς γυνή . . . "Α ! ἀνοίγει τὰ δμυμάτια του· ηλθεν εἰς τὸν ἔκυτόν του.

Καὶ τωράντε ἀνανήψας καὶ στηριγθεὶς ἐπὶ τείνος παρακειμένης στήλης, ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, περικαλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον υἱόν . . . Τὸν δμοιάζετε ὀλίγον . . . ἀν καὶ ξανθός.

— Όχι τὸν εὗρω πῶς δνομάζετε ;

— "Α ! ἐδῶ εἶναι ὁ κόμβος.

— Σᾶς ἔξορκίζω εἰς τὸν Θεόν· εἰπέτε μέ το.

— Πρίγκηψ Φιλόδωρος !

— Ο 'Αλέξανδρος, κλονηθεὶς ἀμέσως, ἔφερε σπασμῶδως τὰς δύω χειρας εἰς τὸ μέτωπόν του· καὶ ἐπειτα στενάξας βαθέως, ἔπειτε κατὰ γῆς.

— "Α ! διάδολε, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης· "Ελειποθύμησεν. "Ε ! παλλικάρι μου ! . . . "Ε ! . . . εἶναι ἀναίσθητος. Πρὸ δλίγου μου ἐτριγγές τὴν χεῖρα ώς ἄλλος Μήλων Κροτωνιάτης, καὶ τώρα ἔλειποθύμησεν ώς γυνή . . . "Α ! ἀνοίγει τὰ δμυμάτια του· ηλθεν εἰς τὸν ἔκυτόν του.

Καὶ τωράντε ἀνανήψας καὶ στηριγθεὶς ἐπὶ τείνος παρακειμένης στήλης, ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, περικαλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον υἱόν . . . Τὸν δμοιάζετε ὀλίγον . . . ἀν καὶ ξανθός.

— Όχι τὸν εὗρω πῶς δνομάζετε ;

— "Α ! ἐδῶ εἶναι ὁ κόμβος.

— Σᾶς ἔξορκίζω εἰς τὸν Θεόν· εἰπέτε μέ το.

— Πρίγκηψ Φιλόδωρος !

— Ο 'Αλέξανδρος, κλονηθεὶς ἀμέσως, ἔφερε σπασμῶδως τὰς δύω χειρας εἰς τὸ μέτωπόν του· καὶ ἐπειτα στενάξας βαθέως, ἔπειτε κατὰ γῆς.

— "Α ! διάδολε, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης· "Ελει

— Τί θέλεις; εἶπε πρὸς τὸν εἰσελθόντα μηρέτην.
— Νέος τις ἐπιμένει νὰ σᾶς ἴδῃ ἀμέτως...
— Εἰπέ τον νὰ ἔμβη.

‘Ο ‘Αλέξανδρος εἰσῆλθεν εὐθὺς, ἀλλὰ, διὸ τὸ ἀμυντὸν τοῦ φωτὸς, δὲν διεκρίνετο ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἄλλοισις τοῦ προσώπου του.

— Κύριε πρίγκηψ, εἶπεν δὲ Φιλόδωρος σηκωθεῖς, μὲ δρός προσηγένετο καὶ φιλόρρον, δὲν ἥλπιζα νὰ σᾶς ἴδω τόσῳ γρήγορα... Καθήσατε, παρακαλῶ.

Τὸ ἀξιοπρεπὲς καὶ τὸ ἀτάραχον τοῦ πρίγκηπος Φιλόδωρου κατεύθυνθαν τὸν νέον ‘Αλέξανδρον. Ή ἀγανάκτησίς του ἐπραύθη, καὶ δισταγμός τις διεδέκτη, τὴν ἀκατάσγετον δρμήν του.

— Τωράντι, ἀπεκρίθη δὲ νέος, θλέπω καὶ ἔγω δὲτι ἡ ἐπίσκεψίς μου ἔγεινε πολὺ γρήγορα· ἔλπιζω δὲ μας δὲτι θὰ μὲ συγχωρήσετε ἀφοῦ μάθετε τὴν αἰτίαν.

— Λέγετε, κύριε.

— Μὲ φαίνεται... κύριε πρίγκηψ... δὲτι τὸ διομα τῆς οἰκογένειας μου... τὸ διομα τοῦ ‘Αλέξανδρου ‘Ανδραμίδου δὲν σᾶς εἶναι ἀγνωστον.

‘Ελεγε καὶ τὸ στῆθος του ἐπαλλε σφοδρῶς ως ἀνέμελλε νὰ διαρράγῃ.

— Νομίζω δὲτι τὸ ἥκουσα, ἀπεκρίθη μὲ δρός ἀδιάφορον δὲ πρίγκηψ. Κίσθε ‘Ρωσος; κύριε.

— ‘Ρωσος!... ‘Ελλην, κύριε πρίγκηψ, μίδις ‘Ελληνος ὑπερετήσαντος τὴν ‘Ρωσίαν, καὶ φονευθέντος εἰς ‘Οκτακών, ώς τούλαγιστον μὲ εἶπαν.

— ‘Α! ἀνεφώνησεν δὲ Φιλόδωρος· μετὰ δὲ μικρὰν σιωπὴν, ἡρώτησεν ἐκ νέου, ἡ μῆτηρ σας λοιπὸν ἥτου ἀπὸ τὴν ‘Ρωσίαν;

— Ναι, κύριε πρίγκηψ, καὶ ὠνομάζετο Αἰκατερίνα Γαμάζοφ.

— Ωνομάζετο!... ἐπανέλαβεν ἀτεινῶς δὲ Φιλόδωρος, εἴσθε λοιπὸν δρφανός;

— Ογι, κύριε πρίγκηψ, ζη... καὶ κλαίει πάντοτε τὸν σύζυγόν της.

— ‘Α! ἀνεφώνησε καὶ πάλιν δὲ Φιλόδωρος· καὶ ἐπειτα ἐπιώπησεν. ‘Ο ‘Αλέξανδρος ἐπερίμενε τρέμων.

— Υποθέτω, εἶπε μὲ ἀταραξίαν δὲ Φιλόδωρος, πόσον θὰ λυπεῖτε γωρισμένα τοῦ μόνου μίσου της. Εἰσθε πολλὰ νέος, κύριε, καὶ ἀπειρος τοῦ κόσμου.

— Ελπίζω, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως δὲ ‘Αλέξανδρος, δὲτι θὰ φερθῶ πάντοτε εἰς τρόπον ωστε νὰ τιμῆσω τὸ διομα μου...

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀπεκρίθη δὲ πρίγκηψ Φιλόδωρος.

‘Αλλὰ τοτούτῳ ἥτο γαλήνιον τὸ στῆθος του, ωστε δὲ ‘Αλέξανδρος ἐπείσθη δὲτι ἀτόπως ἐφαντάσθη δὲτι ἔκεινος ἥτο πατέρ του. Καὶ δὲ μας ἀπεφάσισε ν’ ἀπευθύνῃ πρὸς αὐτὸν καὶ τελευτίκων ἐρώτησιν.

— Δότε με τὴν ἀδειαν, κύριε πρίγκηψ, νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἐὰν εἶχετε συγγενεῖς εἰς τὴν μπηρεσίαν τῆς ‘Ρωσίας.

‘Αλλὰ μόλις δὲ πρίγκηψ, μετά τινα σιωπὴν, ἀπεκρίθη.

— Πιθανόν· ἡ οἰκογένεια μου εἶναι πολυάριθμος... Δὲν ἡμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω.

— Ηλθα μόνον διὰ νὰ λάβω πληροφορίας περὶ λέξανδρος διὰ τὴν εἰρωνικὴν ταύτην φράσιν, μετανοῶ τούτου, ἀπεκρίθη στενάξας δὲ ‘Αλέξανδρος. Ήλπιζε δὲτι δησα εἶπα· θλέπω δὲτι παρεξηγήσατε τὰ αἰσθήματα

ὅτι θὰ ἐλύετε μαρτιάς μου ἀπορίας... Τώρα δὲ μως διέπω δὲτι δὲν δύνανται νὰ...

— ‘Απορίας! ἀνέκραξεν δὲ Φιλόδωρος διακόψας τὸν ξένον του. Ποίου εἶδους;

— Υπέθεσα δὲτι αἱ οἰκογένειαι μας εἶχαν συγγένειάν τινα.

— ‘Λ!... καὶ πῶς;

— ‘Η πατήθη βεβαίως· ωστε αἱ περὶ τούτου λεπτομέρειαι σᾶς εἶναι ἀδιάφοροι. Τὸ διομά μου σᾶς εἶναι σχιδὸν ἀγνωστον... Ἀγνοεῖτε ἐπίσης τὸ τῆς μητρός μου... Ἐπομένως ἡ συγγένεια μας, καὶ ἀνέπαρχη, θὰ εἶναι πολλὰ μεμακρυμένη. Θεωρῶ λοιπὸν περιττὸν νὰ σᾶς ἐνοχλήσω περιτσότερον, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε διότι ἐλαβα τὸ θάρρος...

Καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἀναγωρήσῃ· ἀλλὰ δὲ πρίγκηψ ἐμποδίσας αὐτὸν,

— Εξ ἐναντίας, εἶπε, χαίρω διότι ἐλαβα τὴν εὐγένειαν αὐτὴν συνέντευξιν μὲ δρᾶς, πολὺ πλέον εὐχάριστον τῆς πρώτης. Εγκρίνω κατὰ πάντα τοὺς λόγους δι’ εὑς· ήθελησατε νὰ μὲ ἰδῆτε, διότι ἀποδεικνύουν τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων σας... Ενδέχεται νὰ ὑπάρχῃ αὐτὴ ἡ συγγένεια... καὶ θὰ εἴμ’ εὔτυχης, ἀν καὶ μεμακρυμένη ἀκόμη...

— Κύριε πρίγκηψ, ἀνεφώνησε διακόψας αὐτὸν δὲ ‘Αλέξανδρος, διὰ νὰ λησμονήσω τὸ κακόν τὸ διποῖον μ’ ἐπροξενήσατε, ἐπρεπεν ἡ συγγένεια μας αὐτῇ νὰ ἥναι πολλὰ στενή. Τωράντι εἶγα φαντασθῆ... πλὴν ἥτον γίμαιρος, ώς διέπω.

— Τί εἶχετε φαντασθῆ, ἡρώτησεν ἐντόνως δὲ Φιλόδωρος.

— Τί εἶγα φαντασθῆ! ἐπανέλαβεν ἀγαπητήσας δὲ νέος ὅταν ἥκουσε τὸν τόγον δι’ εὑς ἐγένετο ἡ ἑριότηταις. Εἶχα φαντασθῆ δὲτι δὲ πρίγκηψ ‘Ανδραμίδης, δὲτις ἐφοεύθη εἰς ‘Οκτακών... ωνομάζετο πρίγκηψ Φιλόδωρος!

— Ο πρίγκηψ ἀνεπήδησεν ἀκουσίως, καὶ εἶπε·

— Πρίγκηψ Φιλόδωρος!... Παράδοξον! Επειτα δὲ, καθήσας μειδιῶν καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀτάραχος, λοιπὸν, προσέθηκε, μ’ ἐκλαμβάνετε ως πατέρα σας!.. Τίς σᾶς ἐνέπνευσε τοιαύτην ἴδεαν;

— ‘Αδιάφορον, ἀφοῦ δὲν εἴσθε!

— Δὲν εἶναι δὲ μως ἀδιάφορον καὶ δι’ εὑμέ. Θὰ εἶχα καύγημα μου τὸ νὰ ἔγω μέσον τοιοῦτον... Σεῖς δὲ μως ἀνήμην πατέρα σας, τί θὰ ἐκάμνετε;

— Εὰν ήμην μίσος σας!... ἀπεκρίθη δὲ ‘Αλέξανδρος δὲλως ἐνθουσιῶν, θὰ ἐπιπτα πρὸ τῶν ποδῶν σας διὰ νὰ ζητήσω τὴν εὐχήν σας... καὶ ἐπειτα θὰ σᾶς ὠδήγουν εἰς τὴν μητέρα μου ἡ διοίκησις κλαίει πρὸ εκοσιερήσων.

— Ο πρίγκηψ ἐσιώπησεν.

— Εννοῶ! εἶπε μετὰ ταῦτα, καλύπτων τὴν ἵσωτερικὴν ταραχὴν του δι’ ἔξωτερικῆς ἱλαρότητος, θὰ ἔχαιρετε ἀποφεύγοντες οὕτω τὴν μονομαχίαν, καὶ, τὸ οὐσιωδέστερον, ἀπαλλαχτόμενοι ἀντεραστοῦ.

— Κύριε πρίγκηψ, ἀνέκραξεν ἀγαπητήσας δὲ ‘Α-

τά μου. Ήδην διπό 'Ανδραμίδης έγινόμην φιλόδωρος, μόνος έκαθησε παρά τινα τράπεζαν, καὶ στηρίξας ἐπ' θάλατής την ἀγάπην τοῦ πατρός μου καὶ τὰ ἀσπαστότερα αἰτήματα τῆς καρδίας μου, καὶ αὐτὰς τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας τῆς ζωῆς μου. Έπειδὴ δύναμες ἔφαντες τοιοῦτος πρὸς ἐμὲ, θὰ εἴμαι πάντοτε ἑραστὴς τῆς Σοφίας, καὶ ἐδικός σας ἀσπόνδος ἔχθρός!

— 'Αξιόλογα, εἶπε μειδιῶν διφίλοδωρος· ώστε ἀφίνετε τὴν ἔκλογήν εἰς ἐμέ· ἢ νὰ νυμφευθῶ τὴν μητέρα σας καὶ νὰ σᾶς ἀναγνωρίσω μόνον μου, ἢ νὰ ἐκθέσω τὸ στῆθός μου εἰς τὰς πληγὰς σας. Όμολογήσατε δὲ δὲν εἴν' εὔχολος ἡ ἀπόρρασις.

— 'Αγαπᾶτε ν' ἀστειεύσθε, κύριε πρίγκηψ, εἴπεν δι' Ἀλέξανδρος σηκωθεὶς καὶ μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν. 'Εστω! ἔξηγήσατε δέκας θέλετε τὸν σκεπόν δι' ὃν ξήθετε εἰς τὴν σίκιαν σας· ἀλλ' ἔως αὔριον, παρακαλῶ.

— 'Οπως ἀγαπᾶτε, ἀπεκρίθη διφίλοδωρος σηκωθεὶς ἐπίσης. Μίαν μου μόνην ἀπορίαν ἔξηγήσατε παρακαλῶ. Δέν εἶναι πολλαῖς ὕβρισις· ἀφοῦ μὲ ἰδεῖτε σήμερον, καὶ τότε, ὡς καὶ τώρα, ἔγνωρίζετε τὸ δόνομά μου. Πῶς τότε δὲν εἴχετε τὴν περίεργον ἴδεαν τὴν ὄποιαν ξήθετε νὰ μὲ ἐκφράσετε τώρα;

— Τί σᾶς μέλει; ἀπεκρίθη ἀγερώχως δι' Ἀλέξανδρος... Μὲ ἔβδοηταν πληροφορίας, τὰς ὅποιας δὲν εἶχα λόγους νὰ μὴ πιστεύσω...

— Ηληροφορίοις! παράδοξον! καὶ ἀπὸ ποῖον;

— Γνωρίζετε τὸν συνταγματάρχην Τιτόφ;

— Φιλόδωρος ἀνεσκίρτησε τὸν Τιτόφ;... μὲ φαίνεται...

— Ω! μὴ σκοτίζετε! εἶναι περιττόν. Διὰ νὰ ἐνθυμηθῆτε τις τοιχύτας περιστάσεις δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοπιάζητε τῆς καρδίας ἡ μνήμη εἶναι καὶ ταχιές καὶ ισχυρά. Φθάνετε, κύριε πρίγκηψ, ἔως ἐδῶ... καὶ αὔριον τὰ περαιτέρω.

— 'Οπως δρίζετε, πρίγκηψ, εἴπεν διφίλοδωρος μὲ ἀκραν ἀδιαφορίαν. 'Εγετε μάρτυρας;

— Μάρτυρα;! ἐπανέλαβεν δι' Ἀλέξανδρος. Μετάξυ τιμίων ἀνθρώπων... μὲ φαίνεται δὲτι οἱ ἐδικοί σας ἀρχοῦν.

— Διόλου, νέες κύριε· σᾶς εὐχαριστῶ μὲν διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ καλήν σας ὑπόληψιν, σᾶς λέγω δύνας δὲν εἶναι φρόνιμος. Ή συμβούλη αὐτὴ εἶναι παρεκτή-

— 'Εξακολουθεῖτε, βλέπω, τὰς ἀστειότητας, κύριε πρίγκηψ. 'Απορῶ τοφόντι, διότι ἐπερίμενα ἀπὸ δύο πλευτέρων...

— Η ἴδεα σας μὲν ἔφανη πολλὰ παράδοξα... Λοιπὸν ἀγαπᾶτε πολὺ τὴν Σοφίαν; Εἰσθε φίλος της, ὡς ἐμοῦ, ἀπὸ αὐτῆς τῆς παιδικῆς της ηλικίας:

— Κύριε πρίγκηψ!

— Ας τὰ εἰπῶμεν μεταξύ μας... Σᾶς ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ;

— Κύριε πρίγκηψ! προχωρεῖτε δέως δὲν πρέπει.

— Ω! τί πετράζετε... πλὴν ξέτω, εἴπαμεν ἀρχετὰ, τὰ λατιπά εἰς αὔριον. 'Ο φίλος μου Γ. Βενιέρης θὰ ἔλθῃ τὸ πρωΐ νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦ μέρους διου θὰ συμπαρευρεθῶμεν. Δοῦλός σας.

— Εἶπε καὶ ἥνοιξε τὴν θύραν. 'Ο δὲ Ἀλέξανδρος γιατρεῖτας ἐξῆλθεν ὁρμητικῶς. 'Ο Φιλόδωρος μείνας θησεν· δι' ὃ διεύθυνεν δι' Εδουάρδος, ἀφοῦ συνωμίλησεν διλίγοντας τὴν θύραν.

μόνος ἐκάθησε παρά τινα τράπεζαν, καὶ στηρίξας ἐπ' αὐτῆς τὰς δύω χειρας, ἔρριψεν ἐπ' αὐτῶν τὴν κεφαλήν. 'Επειτα, γράψες ἐπιστολὴν, διέταξε τὸν ὑπηρέτην του νὰ τὴν ἔγγειρίσῃ ἀνεῳλῆς πρὸς τὸν Κ. Γ. Βενιέρην.

ΣΤ'.

— Καλ' ήμέρα σας, Εδουάρδε μου, εἴπεν διπρίγκηψ Φιλόδωρος ἐμβάς εἰς τὴν αἰθουσαν· ξήθα, ως διλέπεις, πολλὰ πρωΐ διπατήρας εἰν' ἐδῶ;

— Μετ' διλίγον ἔργεται.

— Εν τοσούτῳ, εἰλιτάτε, δέν εἶναι συγχωρημένον νὰ ίδω τὴν κυρίαν Σοφίαν; ἐπεθύμουν νὰ τὴν ὄμιλήσω.

— Ο Εδουάρδος ἔσταθη ἀμυγχανῶν.

— Η ἀδελφή μου, εἴπεν ἐπὶ τέλους, ξήτου κακοβιάθετος χθὲς ὅλην τὴν ημέραν, καὶ φοβεῦμαι...

— Θὰ λυπηθῶ πολὺ ἐάν θέρη μὲ δευθῆ. 'Έχω νὰ τὴν καινοποιήσω σημαντικὴν εἰδητισιν καὶ δι' αὐτὴν καὶ δὲν εἴμε. Κάμε με τὴν γάριν νὰ μὲ ἀναγγείλης, καὶ νὰ ἐπιμείνης νὰ τὴν ίδω.

— Πολλὰ καλά. 'Ιωάννη! εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρέτην, ξκουστες τί ἐπιθυμεῖς διπρίγκηψ· εἰδοποίησε τὴν ἀδελφήν μου.

— Εἰπέ με ἐν τοσούτῳ, 'Εδουάρδε μου, ξρώτησεν διφίλοδωρος, διποῖος ἀνθρωπος εἶναι διπρίγκηψ 'Ανδραμίδης τὸν ὄποιον εἶδε προσγένεστες εἰδῶ;

— Ο Εδουάρδος ἔρυθριάσας καὶ ταλαντευθεὶς,

— Εἰν' ένας νέος, εἴπεν ἐπὶ τέλους... συμμαθητής μου... διποῖος...

— Συναντράφης μὲ αὐτὸν;

— Ναι, είμεθα γείτονες...

— Ανήκει εἰς καλήν οίκο γένεταιν;

— Ναι... ἐκ μητρός τούλαγχιστον.

— Πῶς ἐκ μητρός;

— Ενομίζωμεν πολὺν καιρὸν... πλὴν ἐπὶ τέλους ιμάθημεν...

— Οτι εἶναι νόθος βεβαίως.

— Ναι... τὸ δόνομα τοῦ 'Ανδραμίδου εἶναι πλαστὸν, τὸ δόποιον εἶγε λάβει διπατήρα του διὰ ν' ἀπατήσῃ τὴν μητέρα του.

— Τρώντε! Καὶ τὸ ἐμάθετε πρὸ πολλοῦ;

— Προχθέ: μῆς διηγήθη διπρίγκηψ Τιτόφ τὴν ιστορίαν αὐτῆν. 'Ο πατήρ μου ωγίσθη εἰς δάκρυαν, καὶ ἐμήνυσε τὸν 'Αλέξανδρον νὰ μὴ πατήσῃ πλέον εἰδῶ. 'Ο ταλαίπωρος αὐτὸς ἐλυπήθη δέων ἐνδέχεται.

— Τὸ ὄποιετο... Καὶ ήξεύρεις τὸ ἀληθινὸν δύομά του;

— Πῶς νὰ τὸ ηξεύρω; 'Ο πατήρ του θὰ ξαναγέμισε τις τυχεριώτητας.

— Εν τοσούτῳ εἰσῆλθεν η Σοφία συνωμεύμενη καὶ ἀπὸ τὴν τροφόν της. 'Ο δὲ πρίγκηψ, πλησιάσας αὐτῇ εὐειδεῖστως, ἐξέφρασε πόσην λύπην ἐδοκίμασε μαθών στενή τοις θεοῖς. Καὶ τρώντε, τὸ πρόσωπόν του ητο κατωχρόν καὶ μελαγχολικώτατον. Καὶ αὐτὴ μὲν ἐκάρετίστας ἐξῆλθεν ὁρμητικῶς. 'Ο Φιλόδωρος μείνας θησεν· δι' ὃ διεύθυνεν δι' Εδουάρδος, ἀφοῦ συνωμίλησεν διλίγοντας τὴν θύραν.

ζτι μὲ τὸν Φλόδωρον, ἐξῆλθε.

— Μὲ ἐμηγύσατε, κύριε πρίγκηψ, εἰπεν εὐθὺς ἡ χεῖρα πρὸς τὸ πρόσωπόν της, ἐκάλυψε τοὺς ὄφθαλμούς· ἀλλ' ἀνυψώσασα μετὰ μικρὸν τὴν κεφαλήν,

Ψυχρὸς καὶ ἀπάτομος ἦτο παρὰ τὸ σύνθετος ὁ τρόπος της· δὸς δὲ πρὶν κηψ, θελήσας νὰ βεβαιωθῇ πόθεν ἡ μεταβολὴ αὗτη.

— Σηματικὸν εἶναι πάντοτε δι' ἐμὲ, ἀπεκρίθη μὲ ἀπειρον ἑρωτικὴν φιλοφρούρην, τὸ νὰ σᾶς βιεπω καὶ νὰ σᾶς δμιλῶ. Εἰχα τόσον καιρὸν, δύνω ἡμέρα; ὅλοκλήρους, νὰ σᾶς ιδῶ...

— Τοῦτο ἥμελετε νὰ μὲ εἰπῆτε; ἀνεφώνητε, διακόψασα αὐτὸν ἡ Σοφία, μὲ ὅρος δηκτικώτετον. Τότε δὲν ἦτον ἀναγκαῖον νὰ μὲ στερήσετε τὴν ἑταχίζεν μου!

— Εἰσθε δεσπλαγχνες σήμερον, ὥραία Σοφία, ἐπανέλαβε μειδιῶν ὁ πρίγκηψ. Σᾶς εἰδοποιῶ σμως ὅτι θὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὴν σκληρότητά σας, καὶ ὅτι δι' αὐτὸν καὶ μόνον ἦλθα. Ζηλεύω.

— Ζηλεύετε! ... μὲ φρίνεται σμως ὅτι δὲν ἔχετε ἀκόμη τὸ δικαίωμα νὰ ζηλεύετε, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως; ἡ νέα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τὸ λαμβάνω ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης. Σᾶς ἐπαναλέγω λοιπὸν ὅτι ζηλεύω... καὶ ἡξεύρετε βεβαιώς ποῖον.

— Εγώ!

— Βέβαια. Ζηλεύω τὸν πρίγκηπα Ἀνδραμίδην.

— Κύριε πρίγκηψ! ἀνέκραξεν ἐντόνως ἡ Σοφία. Δέν εἴμαι συνειθείμενη νὰ ἀκούω τοιαύτας δμιλίας... καὶ σᾶς ἀφίνω ὑγείαν.

— Ἀλλ' ὁ Φλόδωρος, ἐμποδίσας αὐτὴν, εἶπε μὲ δρός σπουδαιὸν συνάμα καὶ σίρωνικό,

— Δέν σᾶς ἀφίνω. Θέλω νὰ σᾶς φανερώσω ὅτι ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ δικαιώματι ἀμοιβαιότητος, σᾶς παρακαλῶ να μὲ φανερώσετε ὅτι ἔχετε εἰς τὴν ἔδικήν σας.

— Τωράντι! εἶπεν ἡ Σοφία γλευστικῶς.

— Τωράντι, ἐπανέλαβεν ὁ πρίγκηψ. Δι' αὐτὸν καὶ μόνον ἦλθα. Πολλάκις σᾶς εἴπα ὅτι σᾶς ἀγαπῶ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μὲ ἀπεκρίθητε.

— Ήτον εὔκολον νὰ μαντεύσετε τὴν ἀπόκρισιν! ἀπεκρίθη μὲ πικρίαν ἡ νέα, παραφερθεῖσα ἀπὸ αἰσθηματος πολὺ ταχύτερον τῆς εκίψιας.

— Εἶχετε δίκαιον, ἀπεκρίθη μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὁ Φιλόδωρος· τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερόν. Ἀλλὰ τι οὐτέρενεσθε εἰς τὸν πρίγκηπα Ἀνδραμίδην, ἐὰν σᾶς ἀπέτεινε τὴν ίδιαν ἑρώτησιν;

— Κύριε πρίγκηψ!

— Εξηγηθῆτε, παρακαλῶ, μὲ τὴν ίδιαν παρρησίαν. Σᾶς δυσαρεστεῖσσαν κ' ἐγώ;

— Τι σημαίνουν αὐτά; ἀπεκρίθη μὲ ἀγανάκτησιν ἡ Σοφία.

— Τί σημαίνουν; Θὰ σᾶς τὸ εἶπω μετ' ὀλίγον. Εν τοσούτῳ δὲ σᾶς φανερώσω ὅτι ἀγνοεῖτε ίσως, ὅτι ὁ λεγόμενος πρίγκηψ Ἀνδραμίδης εἶναι ἀνθρωπος ποταπός, νόθος...

— Κύριε! κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Σοφία.

— Περίεργον! τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπιδέχεται ἀμφοτελίαν ἀπεδειγμηθῆ ἐδῶ, εἰς τὴν οἰκίαν σας, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐδίωξεν ὁ πατήρ σας.

— Η Σοφία, ἀναβιβάσασα μὲ ταχύτητα δέλος τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πρόσωπόν της, ἐκάλυψε τοὺς ὄφθαλμούς· ἀλλ' ἀνυψώσασα μετὰ μικρὸν τὴν κεφαλήν,

— Εἶναι, ἀνέκραξεν ἐντόνως, συεσαντία!

— Πλὴν τί πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ καὶ νόθον καὶ μὴ τὸν ἀγαπᾶτε.

— Δέν σᾶς εἶπα, κύριε, ἐπανέλαβεν ἀξιοπρεπῶς ἡ νέα, ἐνῷ ἐπακόλευτος τὸ στῆνός της, δέν σᾶς εἶπα τοιοῦτόν τι... καὶ ἡ ὑποψία σας ἐξύνατο νὰ μὲ προσβάλῃ. Λέγω σμως παρρησία, καὶ τὸ λέγω μάλιστα εὐχαρίστως ἐνώπιον σας, ὅτι ἔαν ποτε ἡγάπων τινὰς ὅποιοιστήποτε καὶ ἀν ἦτον, θὰ τὸν ἡγάπων διὰ τὰς ἀρετὰς του, διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδιᾶς του, διὰ τὰ ἥθικὰ προτερήματά του, χωρὶς διόλου νὰ λάβω θεόν· δψιν τὰ τυχαῖα καὶ ἀειδάρητα ἀπὸ τὴν θέλησίν του ἀτυχήματά του.

— Ο δὲ Φιλόδωρος, ἀτενίζων αὐτὴν μὲ προσοχήν,

— Εμαθε, εἶπεν, διτι επεθύμουν νὰ μάθω.

— Τι; κύριε, ἡρώτησεν ὑπερηφάνως ἡ Σοφία.

— Καὶ τὰ συγχαρώ, προσέθηκε μειδιάσας σκωπτικῶς, τὸν πρίγκηπα Ἀνδραμίδην.

— Δέν θὰ συγχαρήτε κανένα, κύριε πρίγκηψ, ἀνέκραξεν ἀγερώγως ἡ Σοφία. Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάθετος... καὶ ἐλπίζω ὅτι δ πατήρ μου δὲν θὰ ἐναντιωθῇ

— Καὶ τί ἀποφασίσατε;

— Λύριον... θὰ γείνω καλογραῖα.

— Α! ἀνέκραξε καὶ ὁ Φιλόδωρος σηκωθείς! ... Όποια ίδεα ἀλλόκοτες!

— Η ἀπόφασίς μου, ἐπανέλαβεν ἐντονώτερον ἡ Σοφία, εἶναι ως εἶπα, ἀμετάθετος, καὶ ἐλπίζω, κύριε πρίγκηψ, ὅτι δὲν θὰ παρεμβάλετε ἐμπόδια.

— Εξ ἐναντίας, κυρία μου! ἀπεκρίθη μειδιῶν, καὶ τὸ γειρότερον... δὲν θὰ τὰ παρεμβάλω μόνος.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἡρούσθησαν δμιλίαι ἐκτὸς τῆς θύρας.

— Ο πρίγκηψ Φιλόδωρος θὰ εἰν̄ ἐδῶ, ἐλεγεν ἡ θωνή τοῦ Ἀλέξανδρου.

— Ναι, κύριε πρίγκηψ, πλὴν...

— Μ' ἔγραψεν αὐτὸς ὁ ίδιος νὰ ἐλθω ἐδῶ νὰ τὸν ἐνταχμάσω.

Καὶ ὁ μὲν ὑπηρέτης ἡνοιξε τὴν θύραν τῆς αίθουσας, ἡ δὲ Σοφία ἴστατο σιωπῶσα, δῆλη κάτωχρος καὶ τεταργυμένη.

— Δός την ἀδειαν εἰς τὸν πρίγκηπα Ἀνδραμίδην, εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρέτην ὁ Φιλόδωρος, νὰ ἐλθῃ. Καὶ στραφεῖς μὲ βλέμμα πανοῦργον πρὸς τὴν Σοφίαν, ἐλπίζω ὅτι τὸ συγχωρεῖτε, προσέθηκε, κυρία μου;

— Η Σοφία ἥθησεν νὰ ἀναγκωρήσῃ, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ δὲν τὴν ἀρήκε.

— Μή, μή, κυρία μου! ἔχομεν τὴν ἀνάγκην σας. Εμβάτε λοιπὸν, κύριε Ἀλέξανδρε, ἐκραξεν ὁ πρίγκηψ, σᾶς περιμένομεν.

Οὗτος δὲ ἐκστατικὸς καὶ ἀπορῶν, εἰσῆλθε καὶ ἐγκαρέτεισε τὴν Σοφίαν, θέλουσαν νὰ ἀναγκωρήσῃ.

— Βοηθήσατέ με, πρίγκηψ, εἶπεν ὁ Φιλόδωρος κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς νέας, διὰ νὰ τὴν καταπείσωμεν νὰ μεταβάλῃ ἀπόφασιν. Θέλει νὰ γείνῃ καλογραῖα.

— Κύριε πρίγκηψ ! απεκρίθη παρωργισμένος δ ἄλλοις τὸ ἀνεκτίμητον πλεονέκτημα τοῦ ν ἀγαπᾶτος "Αλέξανδρος, δὲν ἐννοῶ διόλου τὴν διαγωγὴν σας . . . Μή φαίνεται δέτε εἴναι ἐδῶ δὲ τόπος τὸν διόλου ἔπειτε νὰ ἑκλέξετε. Λυποῦμαι κατάκαρδα φοβούμενος μήπως ἡ κυρία νομίσῃ δὲτε εἶμαι καὶ ἐγὼ συνενογος τῆς ἀνεξηγήτου αὐτῆς ἀστειότητὸς σας, καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃ . . . 'Ο φίλος σας Κ. Βενιέρης ἐλύθω πρὸ διέγου μὲ εἰδοποιητεν δὲτε μὲ περιμένετε' ἐδῶ καὶ, ἀν καὶ τὸ μέρος μ' εφάνη παραδίδον, δὲν ἐδίστατα δικαστικῶν . . .

— 'Εχάμετε ἀξιόλογα, εἶπε διακόψας αὐτὸν δ Φιλόδωρος. Τώρα δὲν περιμένω παρὰ μόνον τὸν βαρόνον Στάινσδορφ διὰ νὰ ἔχηγγηθῶμεν καὶ οἱ τάσσαρες.

— Κύριε ! ἐπανέλαβεν ἀκαθέκτως δ 'Αλέξανδρος δὲν ἐπερίμενα τοῦτο ἀπὸ δικαστικῶν . . . ἡ πανουργία αὐτὴ μὲ φαίνεται . . .

— Σιγᾶ, σιγᾶ, εἶπε γελῶν δ πρίγκηψ, ἡ πανουργία αὐτὴ μὲ ἐμαθεν δὲτε ἐπεθέμουν νὰ μάθω. 'Ομολογήτατε τώρα, κυρία Σοφία, δὲτε ἀποστρέφετε τὸν πρίγκηπα Φιλόδωρον, καὶ ἀγαπᾶτε τὸν πρίγκηπα 'Ανδραμίδην.

— Κύριε πρίγκηψ, εἶπε, μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἡ Σοφία. Καταχράσθε . . .

— Καταχράσθαι τὴν ἀπιστούσην σας; τοῦτο γένεται νὰ εἰπῆτε εἰλὴν ἄφετε μὲ νὰ τελειώσω. 'Ηθελα νὰ σᾶς εἰπῶ δὲτε δὲν εὑρεθῆτε εἰς δύτεκολον θίσιν, διότι καὶ ἀποστρέφετε καὶ ἀγαπᾶτε συγγρόνως καὶ τοὺς δύο μας.

Καὶ δὲν 'Αλέξανδρος ἀνεσκιότητεν, ἡ δὲ Σοφία ἔμενεν ώς ἀπόπληκτος.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀκλούστατον, ἐπανέλαβε μὲ πολλὴν καρδίας συγκίνησιν δ Φιλόδωρος. 'Ἐγὼ εἶμαι 'Αλέξανδρος 'Ανδραμίδης, πρίγκηψ Φιλόδωρος, καὶ δ νέος αὐτὸς ἐπίσης 'Αλέξανδρος 'Ανδραμίδης, πρίγκηψ Φιλόδωρος.

— 'Α ! Θεέ μου ! ἀνέκραξε κλονηθεὶς δ νέος, ἐνῷ δ Φιλόδωρος, ἀνοίξας τὰς ἀγκάλας, παρειπτύχη φιλοτέργως αὐτὸν.

— Λοιπὸν, Σοφία μου, εἶπεν ἔκεινος στραφεὶς πρὸς τὴν νέαν, ίσταμένην ἀκίνητον καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ, δικοία καὶ ἀν εἶναι ἡ γέννησις τοῦ ἀδρός τῆς ἐκλογῆς σου, θὰ τὸν ἀγαπᾶς, ως μὲ εἶπες πρὸ ὅλην, πάντοτε. 'Ελπίζω δρα δὲτε δὲ ἀγαπᾶτε πάντοτε τὸν 'Αλέξανδρον, ἀν καὶ εἶναι υἱός μου.

— 'Ε ! 'Ε ! ἡκούσθη κράζουσα φωνὴ τις βροντώδης τί τρέχει; δὲ φωνὴ δὲτο ἡ τοῦ βαρόνου Στάινσδορφ ἐλύθοντος τὴν ώραν ἔκεινην, καὶ καταπληγθέντος ἀπὸ τὰ γινόμενα.

— Τί τρέχει! ἐπανέλαβεν δ πρίγκηψ. Σᾶς παρουσιάζω, κύριε βαρόνε, τὸν νέον Φιλόδωρον, τὸν υἱόν μου.

— Ηθελές; πῶς; . . . ἀνέκραξε θαυμαστικῶς δ γέρων βαρόνος.

— Ναι, φίλτατε βαρόνε, εἶναι δ 'Αλέξανδρος 'Ανδραμίδης, πρίγκηψ Φιλόδωρος, υἱός τοῦ πατρός του τὸν διόλον ἔχετε ποδὸς δρμαλμῶν. Καὶ ἐπειδὴ ηθέλετε νὰ κάμετε γαμβρὸν ἐνα Φιλόδωρον, διότε μὲ τὴν ἀδειαν νὰ σᾶς προτείνω τοῦτον, διτις εἶναι καὶ γεννητερος, καὶ ώραιότερος . . . ἔχων πρός τοῖς

ἄλλοις τὸ ἀνεκτίμητον πλεονέκτημα τοῦ ν ἀγαπᾶτος ἀπὸ τὴν κυρίαν Σοφίαν, ἡτις ἀποστρέφεται ἐξ δὲτος καρδίας τὸν ἄλλον.

— 'Α ! κύριε πρίγκηψ, ἀγέκραξεν ἡ Σοφία.

— Εξηγηθῆτε, τὰς παρακαλῶ, καλήτερα, εἶπεν διέρων βαρόνος, ἐπειδὴ δὲν ἔνοχα τίποτε.

Φαίνεται δὲτε αἱ ἐπιθυμηταὶ ἔτηγήσαις ἐγένοντο ἐν τῷ ἄμα, καὶ διτό βαρόνος Στάινσδορφ ἐνότητεν ἐπὶ τέλους τὰ διατρέχοντα διότε, μετά τινας ἡμέρας ἡ Σοφία Στάινσδορφ, ἡτις εἶγε συλλαβεῖ τὸν ἀμετάτεπτον σκοπὸν τοῦ νὰ καλογέρευσῃ, ἐκαλογέρευτε τὸν 'Αλέξανδρον 'Ανδραμίδην πρίγκηπα Φιλόδωρον.

Ἐξ αὐτοῦ καταγονται δι Φιλόδωρος τεύχοις ἐγνωμονίσαμεν, μείραχες ἔτι, πρὸ τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀγῶνος ἐν Θεραπείοις, ἀλλὲ οὔτις ἀμφιβάλλομεν ἐν σώζωνται σήμερον.

N. Δ.

ΤΑΙΤΙΣ.

Ἐτοιμάσσατε δλας τὰς δυνατὰς γεωγραφικὰς ὑμῶν γνώσεις, καὶ, ἀναβιβάσαντες αὐτὰς εἰς τὸν πήγασον τῆς φυτασίας σας, δρυμήσατε πρὸς ἀνατολάς, πηδήσατε τὰ Αἰγαίον πέλασιος, διατρέχοντες τὴν μικρὰν Ασίαν, περάσατε τὸν Ἰνδὸν καὶ τὸν Γάγγην, καὶ, φθάσαντες εἰς τὰ πέρατα τοῦ Σινικοῦ κράτους, τραπῆσα πρὸς μετημβρίαν, μεγρισοῦ ἀπαντήσατε τὸν σύγανή ἐκεῖνον Ίσημαρινὸν ὠκεανὸν, δεστίς, ώς οὐρανὸς ἀστερωπός, ὑπὲρ μυριάδων νήσων εἶναι κατάστικτος. Αὕτη εἶναι ἡ λεγομένη Ωκεανία· εἰς δὲ τὸ άνατολικότερον ταύτης μέρος, τὴν ιδίως διομαζομένην Πολυνησίαν, ζητήσατε ἐπιμελῶς καὶ θέλετε εῦρει τὸ Ταϊτικὸν ἀρχιπέλαγος· μεταξὺ δὲ τῶν 10 κυριωτέρων νήσων δισαις ἀποτελοῦσι τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦτο, ὑψηρῶς δὲη θέλετε διακρίνει τὴν μεγαλητάραν κασῶν, τὴν καλὴν Ταΐτιν. Η νῆσος αὐτὴ σᾶς φαίνεται βιβαίως μικρὰ, καὶ, πρὸ πάντων, πολλὰ μικρὰν ἀφ' ἡμῶν καιμάνη· ἀλλ' ὅμως δισῷ μικρὰ καὶ ἀν ἥγατις, ὅσῳ μακράν καὶ ἀν κῆται ἀφ' ἡμῶν, τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς κυριωτέρας ἀρρεμάτων τῆς φοβερᾶς τρικυμίας ἐντὸς τῆς διοίας ἐκείνης νὰ ναυαγήσῃ ἡ Βύρωπη ἀπὸ τοῦ 1848 ἔτους· διότι εἰς Ταΐτιν κατώκει ὁ Αγγλος ἐκεῖνος ιερεὺς καὶ ἐμπορος Πριτζόρδος, τὸν ὄποιον ἔξωσαντες οἱ Γάλλοι προεκάλεσαν τὴν πολυθρύλλητον τῆς Αγγλικῆς κυβερνήσεως περὶ ἀπολημματισμῶν, ἡτις, γενομένη δεκτὴ ὑπὸ τοῦ διπουργείου Γυζώτου, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἵσως ἐκίνητος τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγανάκτησιν τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους, τὴν ἐπαγγεῖσαν τὴν πτῶσιν τοῦ διπουργείου ἐκεῖνου, τὴν ἐπαγγαγοῦσαν τὴν καθαίρεσιν τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, τὴν ἐπαγγεῖσαν τὴν ἀνατροπὴν τῆς Γαλλίας καὶ ὅλα τὰ παρεπόμενα, ὅσα γνωρίζετε. Τόρα ὑποθέτομεν, διότε ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τὶς έστιν ἡ καλὴ αὐτὴ Ταΐτις, ἡτις ἔχει τοὺς τοὺς κόλπους τῆς τοσαύτας συμφοράς.